

Supergrunnloven

Innhold

- §1: *Hvem har naturgitte rettigheter?*
- §2: *Hvem har ikke naturgitte rettigheter?*
- §3: *Rettighetskrenkelseser*
- §4: *Myndige individers rettigheter. Retten til frihet*
- §5: *Barn og umyndiges rettigheter*
- §6: *Dyrs rettigheter*
- §7: *Retten til liv*
- §8: *Retten til selvbestemt abort*
- §9: *Opparbeidelse av eiendomsrett og bruksrett*
- §10: *Eiendomsrett og næringsfrihet*
- §11: *Avtalefrihet*
- §12: *Organisasjonsfrihet*
- §13: *Ytringsfrihet*
- §14: *Juridisk behandling av rettighetskrenkelseser*
- §15: *Statens funksjon*
- §16: *Militært forsvar*
- §17: *Statsborgerskap og adgang til riket*
- §18: *Lovenes begrensning*
- §19: *Supergrunnlovens gyldighet*
- §20: *Tolkning av Supergrunnloven*

Supergrunnlovens paragrafer

§1: Hvem har naturgitte rettigheter?

All legitimitet baserer seg på å ikke krenke *allerede opparbeidede eller direkte medfødte* rettigheter. Enhver ansamling av materie som har evne til å registrere lykke/ulykkelighet, har en naturgitt *rett til å søke lykke* i henhold til sin grunnleggende natur. Dette inkluderer:

- a) Voksne, myndige mennesker samt elementer nevnt i §12a. Sistnevnte har bare indirekte *rett til å søke lykke* i henhold til vedtektene på vegne av de lykkeregistrerende elementene i §1a som direkte eller indirekte utgjør deres medlemmer.
- b) Mennesker som er umyndige via lav alder, inkludert fostre med evne til å registrere lykke/ulykkelighet.
- c) Mennesker som på grunn av lav intellektuell kapasitet, psykiske forstyrrelser o.l. er umyndiggjort.
- d) Høyerestående dyr – uansett om det er ville dyr eller om de har en eier.
- e) Det som står i §1 a-d ekskluderer ikke andre vesener med lykkeregistrerende evne som måtte dukke opp ved evolusjon eller menneskeskapt teknikk etter Supergrunnlovens ikraftttredelse.
- f) Staten kan tilegne ekstra ikke-naturgitte rettigheter til elementer nevnt i a-e så sant dette ikke krenker de naturgitte rettighetene til elementer nevnt i denne paragrafs punkt a-e. Det henvises til Den Vanlige Grunnloven og Loven.
- g) I grensetilfeller må Staten ut fra en intersubjektiv rettslig vurdering estimere hva den aktuelle rettighet i praksis inkluderer for at andres naturgitte rettigheter ikke skal krenkes. Staten har plikt til å forsvare de omtalte rettigheter til alle elementer i §1a-e innenfor norsk territorium. Hvordan dette skal gjøres i praksis, foreskrives av Den Vanlige Grunnloven og Loven.

§2: Hvem har ikke naturgitte rettigheter?

Enhver ansamling av materie som ut fra sin natur ikke har evne til å registrere lykke/ulykkelighet har ikke naturgitte rettigheter overhodet. Dette inkluderer planter samt tidlige humane fostre og dyr som ikke er så høytstående at de har utviklet et nervesystem med evne til å registrere lykke/ulykkelighet, men ekskluderer ikke annet.

§3: Rettighetskrenkelser

En handling er bare straffbar hvis den er rettighetskrenkende. Rettigheter krenkes på de måter som nevnt i §3a-e:

- a) Initiering av fysisk/psykisk maktbruk mot elementer i §1a, deres eiendom eller deres pågående bruk av naturressurser. i) Fysisk maktbruk inkluderer mord, vold, legemsfornærmelse, voldtekt, hærverk, tyveri, frihetsberøvelse, okkupasjon, hindring av påbegynt bruk av naturressurser. ii) Psykisk maktbruk er utøvelse av ikke-fysisk aktivitet for å hindre et element i §1a i å bruke sine rasjonelle evner i forbindelse med handlingsvalg. Dette innebærer enhver form for ikke-fysisk aktivitet rettet *direkte* mot et annet individ som dette individet klart har gitt uttrykk for at det ikke aksepterer, eller som utøveren burde vite at vedkommende ikke ville akseptere, og som dette individet må gjøre noe aktivt for å unngå (f.eks. trusler om fysisk vold, skriking, kjefting, brøling, overdrevent skarp tone, ærekrenkelser). Det inkluderer også svindel og kontraktsbrudd.

- b) Psykisk maktbruk innebærer også aktivitet som, alene eller som deltaker (§3c) i en sum, påfører elementer i §1a velbegrunnet frykt for manifestasjon av annen rettighetskrenkelse selv om slik krenkelse ikke manifesterer seg i praksis, men bare hvis faren beviselig overskrider en rettslig estimert terskelverdi (betydelig farefullt). På denne måten kan også oppriktig planlegging av rettighetskrenkende handling utgjøre psykisk maktbruk selv om ingen krenkelse realiseres.
- c) Det er rettighetskrenkende å *delta* i en rettighetskrenkelse som et ledd i en sum selv om leddet i seg selv ikke utløser krenkelsen. For å bli ansett som *deltaker* må det være bevist utenfor rasjonell tvil at handlingen bidrar logisk til rettighetskrenkelsen utover det at en rettighetskrenker lar seg påvirke av den som en passiv handling. Å tilveiebringe – bevisst eller grovt uaktsomt – objekter som så blir brukt til rettighetskrenkende handling, er å anse som deltakelse i rettighetskrenkelsen hvis og bare hvis man visste eller burde ha visst at objektet skulle brukes rettighetskrenkende eller at faren for det var terskeloverskridende via §3b.
- d) Foreldres unnlattelse av å utvikle barns rasjonelle potensial som nevnt i §5. Initierting av fysisk/psykisk maktbruk fra foreldrene/verge mot elementer i §1b,c som ikke bidrar til å utvikle deres rasjonelle potensial eller å ivareta deres eget beste. Initierting av fysisk/psykisk maktbruk mot elementer i §1b,c uten foreldrenes/vergens samtykke bortsett fra når det er nødvendig for å hindre at slike elementer akutt skader seg selv.
- e) Maktbruk overfor elementer i §1d slik at de hindres i å følge sine grunnleggende instinkter som omtalt i §6b.
- f) Unntak fra punkt a er dersom det foreligger eksplisitt samtykke om aksept av slik maktbruk på forhånd (§11b).
- g) Maktbruk kan være straffefritt i selvforsvar mot fysisk eller psykisk maktbruk. Slik maktbruk må kun rettes mot den som har initiert maktbruk. Det påligger den som utøver selvforsvar å ikke påføre aggressor overdrevne disproporsjonale konsekvenser i forhold til alvorlighetsgraden av rettighetskrenkelsen samt å gjøre maksimale bestrebelser på å unngå tredjepartsskade. I så fall ligger alt ansvar for eventuell tredjepartsskade på aggressor; i motsatt fall må den som utøver selvforsvar og aggressor dele ansvaret for tredjepartsskaden.
- h) Å forholde seg passivt til elementer i §1 eller deres eiendom eller bruksrettsobjekter vil aldri være rettighetskrenkende med mindre man på forhånd frivillig har forpliktet seg til noe annet eller ens innsats er påkrevd som en konsekvens av at man har utført en rettighetskrenkende handling mot vedkommende (jmf. §4c).
- i) Staten skal gi forsvar mot rettighetskrenkelsene nevnt i §3 ut fra prinsippene i §1g.

§4: Myndige individers rettigheter. Retten til frihet

Et rasjonelt vesen er et vesen som har evnen til å bearbeide sanseinntrykkene gjennom logisk tenkning for å velge å utføre handlinger slik at vesenet kan påvirke sin egen skjebne gjennom teknologisk evolusjon og derigjennom frigjøre seg fra sine naturlige instinkter. Lykkeregistrerende vesener av slik karakter har en naturgitt *rett til frihet* hvor dette defineres som: *"Retten til å tenke ut og å utføre de handlinger som man mener vil maksimere egen lykke gjennom livet så lenge man ikke krenker andres tilsvarende rett eller andre naturgitte rettigheter eller deres logiske konsekvenser."*

- a) Elementer i §1a er (eller fungerer indirekte som) lykkeregistrerende, rasjonelle vesener, og har derfor *rett til frihet*.
- b) Elementer i §1a kan ikke legitimt krenke likesinnetes tilsvarende rett og heller ikke rettighetene til andre nevnt i §1. Dette gjelder også Staten.
- c) Verken Staten eller noen annen har rett til å pålegge et element i §1a noen form for slaveri, tvungen tjeneste eller liknende med mindre vedkommende er dømt for en rettighetskrenkende handling.
- d) Eventuelle andre ikke-humane rasjonelle, lykkeregistrerende vesener som måtte oppstå etter Supergrunnlovens ikrafttredelse, vil ha tilsvarende rettigheter. Et sådant nytt rasjonelt vesen må ut fra sin natur være i stand til å respektere rettighetene til elementer i §1 og til å sette i gang sin egen teknologiske evolusjon, og dermed bryte ut av den naturlige biologiske evolusjonen.
- e) Staten skal forsvare rettighetene i §4 etter prinsippene fra §1g.

§5: Barn og umyndiges rettigheter

- a) Barnets natur er et potensielt rasjonelt vesen og har dermed *potensiell rett til frihet*. Elementer i §1b har en naturgitt *rett til foreldre* i den forstand at de biologiske foreldrene (eller andre som har overtatt denne funksjonen) har plikt til å være leder for barnet for å utvikle dets iboende rasjonelle genetiske potensial til et voksent menneske som kan nyttiggjøre seg *retten til frihet* til å maksimere egen lykke i henhold til §4. Foreldrenes plikt innebærer overlevelse (innenfor rammene av teknologiens rimelighet), forsørgelse, omsorg, naturlig biologisk utvikling (helse), oppdragelse og grunnleggende utdanning.
- b) En forelder er en person som frivillig har påtatt seg forpliktelsene i §5a enten ved å ta beslutningen om å produsere barn eller ved å undertegne en kontrakt om å påta seg dette ansvaret.
- c) Elementer i §1c har rettighetene som nevnt i §5a inntil de kan erklæres myndige – eventuelt for resten av livet.
- d) Staten skal forsvare rettighetene i §5 etter prinsippene fra §1g.

§6: Dyrs rettigheter

- a) Høyerestående dyrs grunnleggende natur er en instinktiv, lykkeregistrerende natur. Elementer i §1d har derfor i henhold til §1 en naturgitt *rett til å følge sine grunnleggende instinkter*, men slike elementer har ikke *rett til frihet* siden de ikke er rasjonelle.
- b) Staten, i samarbeid med den fremste naturvitenskaplige ekspertise på området, skal ut fra en intersubjektiv rettslig vurdering estimere grensen for hva som er ”*i overensstemmelse med dyrets grunnleggende instinkter*” for hver enkelt dyreart. Det henvises i denne sammenheng til Loven.
- c) Eventuelle andre rasjonelle, lykkeregistrerende vesener enn mennesket vil ha *retten til frihet* dersom de oppfyller kriteriene i §4d.
- d) Staten skal forsvare rettighetene i §6 etter prinsippene fra §1g.

§7: Retten til liv

- a) Ethvert individ nevnt i §1a har *retten til liv*; det vil si rett til å utføre de handlinger som kreves for å opprettholde livet så lenge han ikke krenker rettighetene til noe element nevnt i §1.
- b) Elementer i §1b-c har *rett til liv* i den forstand at foreldrene eller vergen er forpliktet til å sørge for ”overlevelse innenfor rammene av teknologiens rimelighet” i henhold til §5a.
- c) Ingen nåværende ikke-humane skapninger har *retten til liv*.
- d) Eventuelle framtidige rasjonelle, lykkeregistrerende vesener vil ha *retten til liv* dersom de oppfyller kriteriene i §4d.
- e) Staten skal forsvare rettighetene i §7 etter prinsippene fra §1g.

§8: Retten til selvbestemt abort

- a) Kvinner har uinnskrenket rett til selvbestemt abort så lenge fosteret ikke har utviklet nervesystemet på en slik måte at det har evne til å registrere lykke/ulykkelighet (smerte).
- b) Etter at fosteret har utviklet seg til et stadium hvor det er i stand til å registrere lykke/ulykkelighet (smerte), er det å regne som et element i §1b og har rettigheter deretter.

§9: Opparbeidelse av eiendomsrett og bruksrett

Eiendom er en fysisk eller intellektuell manifestasjon som oppstår som en konsekvens av å bruke sin *rett til frihet* til å bearbeide naturressurser vekk fra naturtilstanden over til en tilstand av økt anvendelighet. *Eiendomsrett* er ”*retten til å erverve eiendom og disponere denne eiendommen så lenge man ikke binder andres tilsvarende rett eller krenker andre naturgitte rettigheter eller deres logiske konsekvenser.*”

Bruksrett er "retten til å fortsette en påbegynt bruk så lenge man ikke hindrer andres tilsvarende rett eller krenker andre naturgitte rettigheter eller deres logiske konsekvenser". Denne retten oppstår som en konsekvens av å bruke sin *rett til frihet* til å initiere bruk av en ubrukt og ueid naturressurs eller landområde uten at det blir bearbeidet vekk fra naturtilstanden.

- a) Ethvert element i §1a har rett til å søke å opparbeide *eiendomsrett* på ueid område og på ueide ressurser. Det er opparbeidelsen av et landområde som gir *eiendomsrett* og ikke landområdet i seg selv. *Eiendomsretten* kan overføres til andre elementer i §1a,b,c,e som en konsekvens av *avtalefriheten* (§11).
- b) Ethvert element i §1a har rett til å forsøke å opprette *bruksrett* på ueide og ubrukte naturressurser eller landområder. *Bruksretten* kan overføres til andre elementer i §1a,b,c,e som en konsekvens av *avtalefriheten* (§11).
- c) Opparbeidelse av *bruksrett* til profesjonelt fiske og jakt på ueide ressurser kan skje ved at de som tradisjonelt har fisket/jaktet på en gitt ressurs, har opparbeidet *bruksrett* til en andel av den årlige tilvekst av den aktuelle ressurs.
- d) Konflikter om hvem som har rett til å opparbeide *eiendomsrett* eller *bruksrett* avgjøres med forsteretten som prinsipp.
- e) Det er ikke mulig å oppnå *bruksrett* på eiendom til elementer i §1a gjennom vedvarende bruk (hevdvunne rettigheter); rettigheter på slik eiendom kan bare oppnås gjennom aksepterende avtale.
- f) Staten har ikke rett til å diskriminere noe element nevnt i §1a i forbindelse med §9 med henvisning til "offentlige hensyn", "folkets beste" eller "den totale lykkemaksimering", "rettferdig fordeling" o.l. Staten kan bare gripe inn dersom opprettelsen krenker rettighetene til elementer nevnt i §1.
- g) Når en opparbeidet eiendom eller landområde for praktiske formål forfaller tilbake til en tilstand tilsvarende naturtilstanden eller til en tilstand som ikke innebærer økt anvendelighet i forhold til naturtilstanden, bortfaller *eiendomsretten*, og ethvert element i §1a har rett til å søke å opparbeide ny *eiendomsrett* uten at den tidligere eier har krav på kompensasjon. *Bruksretten* opphører når den initierte bruken opphører. For regler om hvordan dette skal gjennomføres i praksis, henvises til Loven.
- h) Staten skal forsvare rettighetene i §9 etter prinsippene fra §1g.

§10: Eiendomsrett og næringsfrihet

- a) Som en konsekvens av §4 og §9 har ethvert element i §1a har rett til å erverve eiendom så lenge han ikke krenker andres tilsvarende rett eller krenker rettighetene til de elementene som er nevnt i §1.
- b) Ethvert element nevnt i §1a har rett til å disponere sin eiendom og forretning (inkludert drift av valutaer) så lenge han ikke krenker rettighetene til noe element i §1. Med støtte i §3c innebefatter slike krenkelser også dem som en del av en sum krenker *retten til liv, frihet, eiendom eller instinkter* etter en domstols vurdering (herunder miljøødeleggelser og handel med §1a-elementer i rettighetskrenkende stater).
- c) En hver form for ekspropriasjon, konfiskasjon eller tvungen skattlegging eller avgiftslegging av eiendom til elementer nevnt i §1a er ikke tillatt med mindre eieren har begått eller deltatt i rettighetskrenkende handlinger. Konfiskasjon kan i ekstreme tilfeller forekomme via tredjepartsskade, uten at dette er illegitimt av Staten (§3g), når Staten utøver selvforsvar på vegne av elementer i §1 mot rettighetskrenkere, men bare for å finansiere rettsvesen, militær- og politioppgaver (i strikt betydning) samt barnevern når absolutt alle andre legitime finansieringsmuligheter er umulig.
- d) Dersom det oppstår reduksjon i verdien av en allerede opparbeidet bruk til en eiendom gjennom objektivt målbare fysiske belastninger eller obstruksjoner fra omliggende virksomhet eller nybygg, skal de som forårsaket dette minst betale full kompensasjon for tap av estimert markedsverdi. Dersom en allerede opparbeidet bruk av eiendommen i praksis blir umuliggjort, må belastningene / obstruksjonene forbyes eller reverseres.
- e) Staten har ikke rett til å regulere privat eiendom eller forretning (inkludert private valutaer) eid/styrt av elementer i §1a med henvisning til "offentlige hensyn", "folkets beste", "den totale lykkemaksimering" o.l. med mindre eierne frivillig har underskrevet kontrakt om dette eller dersom det foreligger en rettighetskrenkende handling.

- f) Staten har ikke rett til å forby, regulere eller oppløse noen bedrift o.l. eid av elementer i §1a med henvisning til deres dominerende markedsposisjon med mindre eierne frivillig har underskrevet kontrakt om dette, eller dersom andre elementer i §1 fanges i et essensielt naturlig monopol. Staten har ikke rett til å holde noe monopol hvor Staten forbyr private aktører i §1a å konkurrere – bortsett fra rettsvesen, militær- og politioppgaver i strikt betydning.
- g) Prisen for et produkt eller tjeneste er hva partene avtaler seg imellom (§11). Ved forbruk av et produkt eller tjeneste hvor prisen ikke er avtalt før forbruket starter, skal prisen (og betingelser forøvrig) være hva kjøper realistisk sett kunne forvente på tidspunktet da selger aksepterte at forbruket ble påbegynt, dvs. tilvant pris for gamle kunder og gjengs markedspris for nye kunder (§11h). Dette gjelder også for bruk av veier, veinett og andre naturlige monopoler.
- h) En nystartet valuta kan ikke inflateres mer enn hva som er gjengs for vanlig brukte valutaer med mindre opsjon for dette er meget klart uttrykt i valutaens vedtekter før den ble tatt i bruk første gang. Valutaer som har vært tvungne betalingsmidler eller som har vært monopolistiske ved lov (eller disse valutaers etterfølgere), kan aldri legitimt inflateres. Inflasjon defineres som økning i pengemengden utover reell økning i BNP. Denne paragraf er en konsekvens av §10g. Brudd på dette paragrafpunktet er å anse for konfiskasjon av eiendom.
- i) Staten kan ikke nekte noe element i §1a å produsere, selge, kjøpe eller eie varer eller tjenester med mindre disse er å anse som en direkte trussel mot rettighetene til tredje parts elementer i §1; dog vil §11f i særskilte tilfeller sterkt kunne vanskeliggjøre omsetning av visse varer og tjenester.
- j) Elementer i §1a har *eiendomsrett* til arbeidstegninger av ikke-trivielle produktidéer. Patentrettigheter er derfor et legitimt instrument for å forsvare *eiendomsretten*, men kan begrenses til et visst tidsrom. Tilsvarende gjelder for registrerte varemerker, designbeskyttelse og copyright.
- k) I henhold til §3b,c,g kan Staten regulere anskaffelse, eie og bæring av våpen til selvforsvar eller annen aktivitet av hensynet til faren for overdrevne tredjeparts- og retalieringsskader. Det samme gjelder kjemiske gifter og biologiske organismer/molekyler som kan tenkes brukt til masseødeleggelse. Staten må estimere grensen for retten til å anskaffe, eie eller bære våpen ut fra målet om å minimalisere summen av farene for rettighetskrenkelser i samfunnet. Private hærer eller politistyrker er ikke tillatt da Staten har monopol på disse områder. Krigsvåpen skal utelukkende være tillatt for de militære styrker.
- l) *Eiendomsrett* til skog eksisterer ikke, bare *bruksrett* til skogsdrift (§9b). Skogbruker kan derfor ikke hindre annen bruk av skogen som ikke hindrer hans skogsdrift, og enhver har rett til å ferdes der. Tilsvarende gjelder for annen ikke-bearbeidet utmark.
- m) Gitt to tomter/landområder/faste eiendommer a og b som eies av henholdsvis element A og B, eller som er ueide uten at de naturlig ligger inne i et eid område. Området mellom a og b (eller deler av det) bearbeides så av element C (f.eks. ved bygging av en vei, mur eller bygningskompleks). I en slik situasjon skal ethvert individ i §1a fortsatt ha rett til å bevege seg og sine rørlige eiendeler mellom a og b og på tilsvarende måter og betingelser som vedkommende ville ha hatt rett til før bearbeidingen bortsett fra at man vil kunne måtte påregne en viss rimelig omvei.
- n) Staten kan i henhold til §15d – dersom Den Vanlige Grunnloven eller Loven ikke forbyr det – subsidiere en hvilken som helst virksomhet så lenge finansieringen av subsidiene ikke er innkrevd på rettighetskrenkende vis.
- o) Den vordende arvelater har uinnskrenket rett til å bestemme hvordan sine etterlatenskaper skal fordeles. Bestemmelser lik dem i *Avtalefrihetens* §11c,d,e gjelder også her. Dersom arvelater ikke har bestemt noe eksplisitt over sine etterlatenskaper, skal de fordeles ut fra et presumptivt testament som uttrykker arvelaters mest sannsynlige vilje like før død tidspunktet. Regler for å definere presumptive testamenter spesifiseres i Loven.
- p) For hele §10, hvor det er relevant, understrekes spesielt at alle punkter under §11 må være oppfylt for at legitimitet kan påberopes.
- q) Staten skal forsvare rettighetene i §10 etter prinsippene fra §1g.

§11: Avtalefrihet

Avtalefrihet er "retten til å gi frivillig avkall på noe naturgitt frihet i den individuelle bestrebelse på å oppnå mer lykke i det livslange løp enn hva full naturgitt frihet forventes å medføre så lenge man ikke hindrer andres tilsvarende rett eller krenker andre naturgitte rettigheter eller deres logiske konsekvenser".

- a) Et hvert element i §1a har rett til å inngå frivillige, bindende kontrakter med andre likesinnede.
- b) Kontrakter hvor et individ i §1a aksepterer fysisk eller psykisk maktbruk som en del av kontrakten, kan når som helst sies opp uten at vedkommende skal dømmes for kontraktsbrudd. Maktbruk mot vedkommende vil være straffbart etter at aksepten av maktbruk er trukket tilbake.
- c) En avtale som er inngått ved hjelp av fysisk eller psykisk maktbruk eller under trusler om fysisk maktbruk er ikke gyldig.
- d) Elementer i §1b-c kan ikke inngå bindende avtaler.
- e) Med støtte i §3a og §11c er en avtale inngått av elementer i §1a ikke gyldig dersom den er utformet på en sådan måte eller inngått under slike omstendigheter (f.eks. ved å være utenfor "sine fulle fem") at en avtalepart forledes til å inngå avtalen på tvers av sin rasjonelle frivillighet. Slik utforming og slike omstendigheter er nærmere spesifisert i Loven eller rettspraksis.
- f) Dersom et punkt i en avtale tilsynelatende virker svært urimelig, uvanlig, farlig eller frihetsinnskrenkende, skal det stilles tilsvarende sterke krav til opplysning og understrekning forut for avtaleinngåelsen for at gyldighet kan hevdes. Krav til opplysning og understrekning øker også med graden av informasjonsasymmetri mellom avtalepartene forut for inngåelsen. Fravær av slik opplysning eller understrekning kan medføre at hele avtalen eller deler av den blir ugyldig, og dersom dette påfører en annen avtalepart betydelig skade, tap eller risiko utover hans informerte samtykke, er det i tillegg straffbart. Denne paragraf er en konsekvens av §11e. Slike krav er nærmere spesifisert i Loven eller rettspraksis.
- g) Et element i §1a kan bryte en avtale uten fare for rettslige konsekvenser dersom avtalen har en slik karakter og har hatt en slik varighet siden siste inngåelse at liknende forhold som beskrevet i §4c i praksis har oppstått for denne avtaleparten. Den Vanlige Grunnloven eller Loven gir nærmere spesifisering.
- h) Dersom to parter interagerer frivillig uten noen eksplisitt avtale, vil deres interaksjon primært reguleres av direkte logiske implikasjoner av andre deler av *retten til frihet* enn *avtalefriheten*. Dersom slike logiske implikasjoner ikke eksisterer, antas partene å ha interagert på grunnlag av en presumptiv avtale definert ut fra hva den anklagede realistisk sett burde kunne forvente at anklageren aksepterte på tidspunktet og omstendighetene for interaksjonen.
- i) En automatisk standardkontrakt er en kontrakt som er spesifisert i en lov og som automatisk anses for gyldig mellom to eller flere parter med mindre partene eksplisitt har avtalt noe annet. Staten har ikke rett å lage automatiske standardkontrakter da det ansees for en undergraving av *retten til frihet*. Alle prinsipper som skal ha automatisk gyldighet uten eksplisitt kontrakt, må komme som en logisk konsekvens av *retten til frihet* eller gjennom presumptive avtaler (§11h).
- j) Ingen begrensninger i *avtalefriheten*, slik den her er beskrevet, må forekomme for elementer i §1a.
- k) Staten skal forsvare rettighetene i §11 etter prinsippene fra §1g.

§12: Organisasjonsfrihet

Med *organisasjonsfrihet* menes "retten til å inngå i organisasjoner med andre og styre organisasjonen på en slik måte at man ikke hindrer andres tilsvarende rett eller krenker andre naturgitte rettigheter eller deres logiske konsekvenser."

- a) Et hvert element i §1a har rett til å organisere seg med andre likesinnede i den hensikt å maksimere sin lykke ved å fatte beslutninger og utføre dem i henhold til organisasjonens vedtekter. En organisasjon (herunder bedrifter og Staten) har de samme rettigheter som gjelder for voksne mennesker i §1a, med mindre deres vedtekter sier noe annet, i egenskap av eiernes, investorenes, medlemmenes eller stifterens direkte eller indirekte rettigheter fra §1a og §4.

- b) En organisasjons (herunder bedrifts) natur springer ut fra dens vedtekter, og dens rettigheter utledes derfra som en kontrakt mellom alle som har noe med organisasjonen å gjøre. Vedtak som er gjort i uoverensstemmelse med vedtektene – eller i strid med beslutninger fattet i overensstemmelse med vedtektene – kan erklæres ugyldige. Vedtektene er underlagt prinsippene i §11. I en ”organisasjon” uten vedtekter må alle avgjørelser gjøres etter konsensusprinsippet.
- c) En organisasjon er bare legitim dersom et hvert individ når som helst kan melde seg ut av organisasjonen. Utmeldelsen skal ikke ledsages av andre forpliktelser enn hva som sto i organisasjonens vedtekter (kontrakt) på det tidspunktet da medlemmet meldte seg inn siste gang eller hva han selv spesifikt og eksplisitt har undertegnet på et senere tidspunkt.
- d) Et myndig medlem må aktivt akseptere medlemskap for at det skal være gyldig. En myndig person som har blitt meldt inn i en organisasjon som barn, må få melding (med rimelig svarfrist som fastsettes i Loven) fra organisasjonen like etter oppnådd myndighetsalder om de eventuelle forpliktelser fortsatt medlemskap innebærer. Personen kan velge å frasi seg medlemskapet innen denne fristen uten at det påløper vedkommende noen form for forpliktelser uansett hva foreldrene tidligere måtte ha avtalt med organisasjonen.
- e) Et samliv med samlivskontrakt er også en organisasjon.
- f) Organisasjoner som har karakter av private hærer eller politistyrker, er forbudt da Staten har et legitimt og nødvendig monopol på disse områder. En organisasjon skal ikke anses for lovlig dersom den har som formål å krenke rettighetene til elementer i §1, planlegge slike krenkelser eller oppfordre til dette i situasjoner hvor det kan forventes at planleggingen eller oppfordringen kan bli realisert.
- g) Dersom elementer i §1a organiserer seg, gir det ikke rett til opphold på eiendommen (herunder bedrift) til et annet element i §1a med mindre eieren frivillig måtte ha inngått avtale om det, og da i den utstrekning som avtalen tilsier.
- h) En organisasjon har ingen plikt til å ta opp medlemmer utover det som måtte stå i vedtektene.
- i) Staten skal forsvare rettighetene i §12 etter prinsippene fra §1g, men dersom vedtekter ikke foreligger, vil de enkelte individer som representerer organisasjonen/bedriften være juridisk ansvarlige.

§13: Ytringsfrihet

Med *ytringsfrihet* menes ”retten til å ytre seg så lenge man ikke hindrer andres tilsvarende rett eller krenker andre naturgitte rettigheter eller deres logiske konsekvenser.”

- a) Et hvert element i §1a har full *ytringsfrihet*, også når temaet er religionskritikk, etnisitet, rase eller kjønn, så lenge det ikke er i konflikt med §13b,c.
- b) Ingen har rett til å kombinere meningsuttrykk med fysisk/psykisk maktbruk eller reelle trusler om slikt. Ingen har rett til å oppfordre til rettighetskrenkende handlinger i en situasjon hvor det kan forventes at oppfordringen kan bli fulgt.
- c) Ærekrenkelser mot elementer i §1a,b,c eller grupper av sådanne er initiering av psykisk maktbruk og dermed rettighetskrenkende. Å uttrykke negative synspunkter offentlig om elementer i §1a,b,c eller grupper av sådanne hvor innholdet kan bevises og samtidig ligger utenfor privatlivets fred, er ikke ærekrenkende. Uthengning av filosofier, ideologier eller religioner o.l. er ikke ærekrenkelser; det er bare individer som kan ærekrenkes.
- d) Ingen har rett til å bruke andres eiendom som middel eller medium for sine ytringer uten eierens samtykke.
- e) Staten skal forsvare rettighetene i §13 etter prinsippene fra §1g.

§14: Juridisk behandling av rettighetskrenkelser

- a) Et element i §1a som krenker rettigheter til likesinnede eller andre som er nevnt i §1, har ikke lenger rett til den fulle frihet som er nedfelt i §4a og dens konsekvenser. Staten skal ilegge elementet det minimum av frihetsberøvelse som skal hindre gjentakelse av den rettighetskrenkende handling. En større frihetsberøvelse enn dette minimum er en statlig rettighetskrenkelse overfor krenkeren. For å kunne dømmes til frihetsberøvelse må elementets skyld bevises hinsides rasjonell tvil.
- b) Staten har plikt til å ilegge det rettighetskrenkende elementet i §14a så stor grad av frihetsberøvelse og på en slik måte at sannsynligheten for gjentakelse minimaliseres. En mindre og annerledes frihetsberøvelse enn dette er en statlig rettighetskrenkelse overfor dem som blir ofre for de rettighetskrenkelsene som kommer som en konsekvens av den for lave frihetsberøvelsen. En rettighetskrenkende handling er straffefri dersom sannsynligheten for gjentakelse i praksis er fraværende.
- c) Ved kontraktsbrudd skal kontraktsbryteren i) erstatte eventuelle positive verdier kontraktspartneren har tapt, ii) kompensere eventuelle negative verdier han har påført kontraktspartneren, iii) eventuelt bli pålagt sanksjoner fra Staten for å avskrekke tilsvarende kontraktsbrudd i framtiden (dersom punkt i og ii ikke er tilstrekkelig avskrekkende i seg selv), men bare hvis det er snakk om et overlagt eller grovt uaktsomt kontraktsbrudd i vinnings øyemed.
- d) Dødsstraff er alltid forbudt, bortsett fra dersom: i) en kriminell selv ber om å få omgjort lang fengselsstraff til dødsstraff, ii) all annen frihetsinnskrenkende straff medfører uakseptable tredjepartsskader, iii) det foreligger en ekstrem situasjon hvor det er fysisk vanskelig å holde en farlig kriminell innesperret i fengsel (f.eks. et kaotisk anarki eller krigssituasjon).
- e) Lemlestelse og handicapping som straff er forbudt.
- f) Tortur og enhver form for fysisk eller psykisk maktbruk i den hensikt å framskaffe opplysninger eller tilståelser er forbudt.
- g) Staten kan innkalle en person til avhør, om nødvendig ved hjelp av tvang, dersom det foreligger skjellig grunn til mistanke (overveiende sannsynlig) om rettighetskrenkende handling. Staten kan i et slikt tilfelle også holde ham fengslet for en kortere periode når hensikten er å hindre gjentakelse, bevisforspillelse eller rømning. Det henvises til Loven.
- h) Staten kan overvåke eller ransake et element i §1a-c dersom det er skjellig grunn til å mistenke ham (overveiende sannsynlig) for en rettighetskrenkende handling eller for å planlegge en slik handling.

§15: Statens funksjon

Statens legitimitet oppstår som en konsekvens av at enkeltindividet har en naturgitt rett til selvforsvar av sine naturgitte rettigheter og det faktum at individene har en naturgitt rett til å organisere seg.

- a) Staten skal forsvare rettighetene til elementene i §1 gjennom politi, rettsvesen og militært forsvar ut fra §1g. Dette inkluderer å være arbitrator i forbindelse med ærlig uenighet om frivillig inngåtte kontrakter beskrevet i §11, med mindre partene frivillig har valgt en annen arbitrator.
- b) Staten har et legitimt monopol på rettsvesen, politi og militært forsvar siden dette er en nødvendig forutsetning for at rettighetene til elementene i §1 skal kunne forsvares. Staten kan imidlertid gi private firmaer tillatelse til å bedrive visse sikkerhets- og vektertjenester.

- c) Elementer i §1a har rett til selvforsvar og rett til å be andre om å hjelpe til, men forberedelsen av slikt forsvar må ikke utsette andre individer for disproportjonal angst eller noe som intersubjektivt kan oppfattes for voldstrusler, og må ikke bryte med §15b. Hva slags virkemidler som er legitime til selvforsvar fastsettes gjennom Loven i henhold til §10k.
- d) Staten er en organisasjon av norske statsborgere, og med utgangspunkt i at *organisasjonsfriheten* er en naturgitt rett, har Staten rett til å gjøre hva som helst som ikke krenker de naturgitte rettigheter til elementer i §1, dvs. så lenge myndighetene overholder Supergrunnloven og andre lover som bygger på den. Ethvert element i §1a har en naturgitt rett til å forsøke å bruke Staten i den hensikt å maksimere sin egen lykke i det livslange løp innenfor rammen av Supergrunnloven, Den Vanlige Grunnloven og Loven.
- e) Det er ikke tillatt for Staten å drive noen form for tvungen skatt- eller avgiftsbelegging, bortsett fra det som er nevnt i §10c. Staten kan imidlertid tilby produkter, tjenester, forsikringer o.l. til elementer i §1a som de frivillig kan betale Staten for. Staten kan ikke selge pliktige monopoltjenester (§15a) innen militær, politi, rettsvesen.
- f) I henhold til §15d, har Staten uinnskrenket rett til å erverve, eie og disponere eiendom i overensstemmelse med §9 og §10 så lenge eiendommen ikke er ervervet ved rettighetskrenkende atferd som beskrevet i §3 etter Supergrunnlovens ikrafttredelse. Tilsvarende gjelder for bruksrett.
- g) I situasjoner hvor Staten trenger å bruke epistemologiske prinsipper i sitt virke innenfor rammen av Supergrunnloven, skal kun optimalt rasjonelle og vitenskapelige prinsipper brukes. Religiøse prinsipper må ikke benyttes.
- h) Begrensinger i Statens rett til eiendom eller frihet forøvrig kan nedfelles i Den Vanlige Grunnloven eller i Loven, men ikke på en slik måte at det reduserer de pliktene Staten har gjennom Supergrunnloven.

§16: Militært forsvar

- a) Staten kan bruke militære styrker for å forsvare eget territorium mot fremmede makter eller mot interne voldelige elementer som truer konstitusjonen. §3g gjelder også her, og impliserer at våpenmakt aldri legitimt kan rettes mot sivilbefolkningen, men sivilbefolkningen kan bli offer for tredjepartsskade som en konsekvens av aggressors handlinger.
- b) Staten kan delta i militære operasjoner i utlandet dersom den fremmede staten som angripes, krenker de naturgitte rettigheter til elementer i §1 på en betydelig måte. Hensikten må være å innsette et nytt styre som på en signifikant bedre måte forsvarer disse rettigheter.
- c) Staten kan delta i militære operasjoner i utlandet for å hjelpe en annen stat som har blitt angrepet av en fremmed stat og hvor den hjelpne staten forsvarer sine borgeres naturgitte rettigheter på en bedre måte enn hva aggressoren forventes å gjøre.
- d) Statens militære styrker kan også brukes til å hjelpe andre stater mot opprørselementer som kjemper for et mer totalitært styre enn det som eksisterer.
- e) Statens militære styrker kan ikke brukes i militære operasjoner til annet enn det som er beskrevet i §16. De militære styrker skal uansett ikke brukes dersom rettighetskrenkelsene i form av tredjepartsskade i det lange løp forventes å bli signifikant større enn hva fravær av militær bruk kan forventes å medføre.
- f) I henhold til §4c kan Staten ikke pålegge noe element i §1a-c noen form for tvungen militærtjeneste.
- g) Høyesterett ansetter de øverste militære sjefer for alle våpengrener. Disse militære sjefer skal sverge troskap til Supergrunnloven og Høyesterett, og intet annet. Disse militære sjefer skal adlyde regjeringen, men i en tilspisset situasjon hvor regjeringen nekter å godta Høyesteretts dom, skal Høyesterett adlydes.

§17: Statsborgerskap og adgang til riket

- a) En Stat er en organisasjon med statsborgerne som medlemmer.
- b) Staten fastsetter gjennom Den Vanlige Grunnloven eller Loven hvem som skal tilbys norsk statsborgerskap. Et myndig menneske kan når som helst frasi seg sitt norske statsborgerskap som beskrevet i §12c,d.
- c) Ingen person – uansett om vedkommende er norsk eller utenlandsk statsborger – skal holdes tilbake i Norge mot sin vilje. Unntak er dersom han har begått rettighetskrenkende handlinger eller det foreligger skjellig grunn til mistanke om slike.
- d) Staten kan ikke nekte noen utlending i §1a adgang til riket siden alle mennesker har naturgitt *rett til frihet* (§4a) uavhengig av statsborgerskap, rase eller etnisk opprinnelse. Unntak fra dette er dersom utlendingen har begått rettighetskrenkende handlinger, eller dersom det er begrunnet mistanke om at han har gjort eller planlegger å gjøre det. Dessuten påligger det utlendingen potensielle innskrenkninger gjennom *eiendomsretten* ved at ingen har rett til å oppholde seg på en eiers eiendom (herunder Statens) uten eiers samtykke.

§18: Lovenes begrensning

Staten kan bestemme hva som helst gjennom Den Vanlige Grunnloven eller Loven så lenge det ikke kommer i konflikt med Supergrunnloven. Staten kan ikke under noen omstendigheter lage bestemmelser i Den Vanlige Grunnloven eller Loven (eller på noen annen måte) hvor det gjøres unntak fra bestemmelser i Supergrunnloven med mindre muligheten for å gjøre slike unntak er direkte hjemlet i Supergrunnloven. Ingen omdefinering av begreper er tillatt – verken i lovtekster eller i andre sammenhenger – for å vri seg unna intensjonene i Supergrunnloven. Enhver paragraf i Den Vanlige Grunnloven eller Loven skal inneholde referanser til hvilke paragrafer i Supergrunnloven den baserer seg på.

§19: Supergrunnlovens gyldighet

Supergrunnloven er dedusert fra det faktum at menneskene er fundamentalt rasjonelle skapninger med evne til å registrere lykke/ulykkelighet.

- a) Supergrunnlovens paragrafer kan legitimt aldri og ikke under noen omstendigheter forandres – selv ikke gjennom folkeavstemning, vedtak i nasjonalforsamlingen (uansett størrelsen på flertallet), sedvanerett eller statskupp. Intet flertall eller mindretall kan oppheve menneskets grunnleggende natur og dets logiske konsekvenser.
- b) Dersom Supergrunnlovens paragrafer allikevel i praksis settes ut av spill eller endres, er dette å anse som et statskupp. Et hvert samarbeid med kuppmakerne – direkte eller indirekte – er straffbart.
- c) Dersom Regjering eller Storting nekter å bøye seg for en avgjørelse i Høyesterett, kan Høyesterett oppløse Storting og/eller Regjering; om nødvendig med Politi eller militærmakt, men ikke dersom rettighetskrenkelsene derav forventes å bli signifikant større enn hva den illegitime politikken medfører i det lange løp.
- d) Det finnes ingen foreldelsesfrist for statlige forbrytelser mot Supergrunnloven. Statlige forbrytelser mot Supergrunnloven kan gi grunnlag for straffeforfølgelse for all framtid, og uansett hvor lenge det er siden Supergrunnloven i praksis ble satt ut av kraft.

§20: Tolkning av Supergrunnloven

- a) Supergrunnloven skal tolkes av Høyesterett.
- b) Tolkningen skal skje på en streng, bokstavtro måte ut fra lovens intensjon, og ikke ut fra den gjeldende tidsånd på tolkningstidspunktet. Supergrunnloven skal tvert imot bidra til å forme tidsånden for all framtid.
- c) Høyesterett skal bestå av et odde antall medlemmer som velges av lagdommerne i landets lagmannsretter, og bare av disse. Høyesterett, og ingen andre, ansetter lagdommerne. Alle avgjørelser i Høyesterett tas med simpelt flertallsvedtak. Storting, regjering eller statsoverhodet har overhodet ingen rett til å avsette eller ansette Høyesterettsdommere eller på annen måte legge seg borti domstolenes arbeid. For spesifiserte regler for Høyesteretts og andre rettsinstansers virke henvises til Den Vanlige Grunnloven eller Loven.
- d) Regjering, Storting, statsoverhodet og alle andre elementer innenfor norsk jurisdiksjon har plikt til å adlyde Høyesteretts dom. Ulydighet straffes i henhold til §19b, og Høyesterett kan i denne forbindelse selv utstede arrestordre.
- e) Ethvert element i §1a kan bringe en lov eller annet vedtak fattet av Storting eller regjering til Høyesterett dersom han mener det er i uoverensstemmelse med Supergrunnloven.